FRANCESC MARCÉ I PUIG

De merles, gripaus i altres cabòries

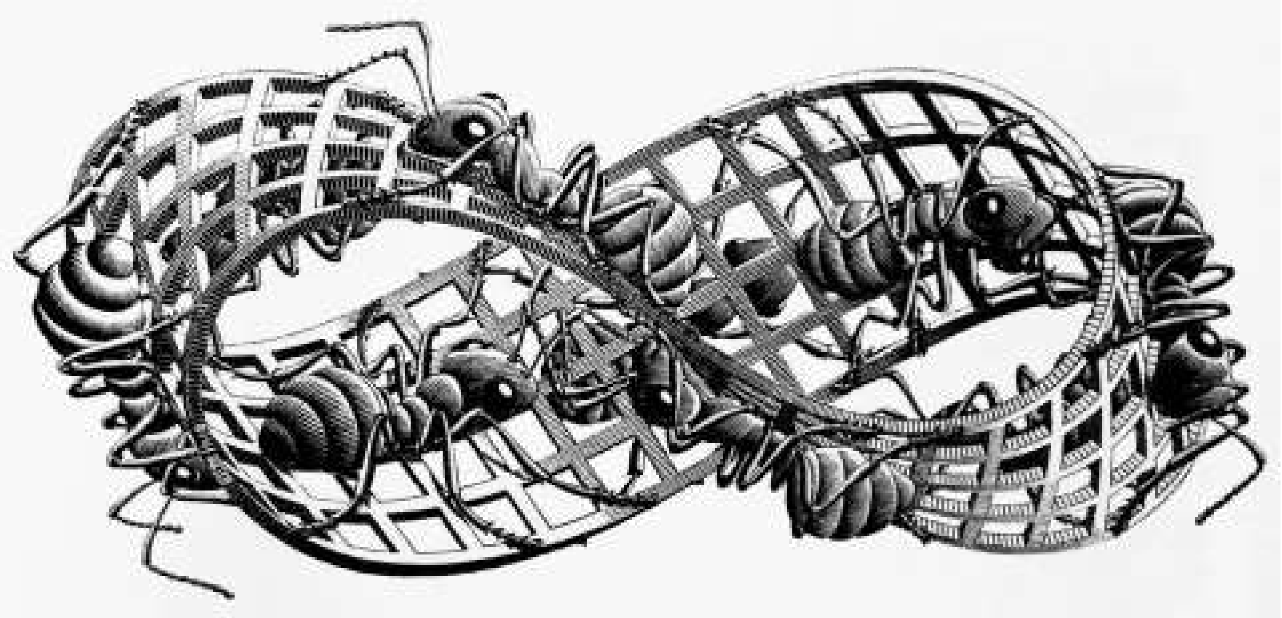

Castellar del Vallès 2021

© Francesc Marcé i Puig

Esta obra está licenciada bajo la Licencia Creative Commons Atribución-NoComercial-SinDerivadas 4.0 Internacional. Para ver una copia de esta licencia, visite http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/.

FRANCESC MARCÉ I PUIG

DE MERLES,
GRIPAUS
I ALTRES CABÒRIES

POEMES
(I UN RELAT)

Portada: M. C. Escher. Cinta de Moebius II. Xilografia. 1963

ÍNDEX

Poemes.....7
1 - No trobarem a faltar cap somriure (Bye bye blackbird).....9
2 - Tres tannkas d'hivern (1)..... 11
3 - Tres tannkas d'hivern (2).....12
4 - Tres tannkas d'hivern (3).....13
5 - Atzar i necessitat.....15
6 - Ens oblidarem dels nostres buits.....17
7 - Quatre tannkas de primavera 19
8 - Ha arribat el moment.....21
9 - Compartir la llibertat.....23
10 - Dialèctica.....24
11 - Tannkas de l'1oct 27
12 - Plouen gripaus.....28
13 - Quelcom fa olor de podrit.....30
14 - A l'agost tannkas (1).....33
15 - A l'agost tannkas (2).....34
16 - A l'agost tannkas (3).....35
17- A l'agost tannkas (4).....36
18 - A l'agost tannkas (5).....37
19 - Quan surtis tannkas (1).....39
20 - Quan surtis tannkas (2).....40
21 - Quan surtis tannkas (3).....41
22 - Quan surtis tannkas (4).....42
23 - Quan surtis tannkas (5).....43
24 - Blues de final d'estiu.....45
25 - I still got the blues (o no).....47

26 - Ancorats a un esvoranc....49
27 - Pensaments i sensacions (1)....51
28 - Pensaments i sensacions (2)....52
29 - Pensaments i sensacions (3)....53
30 - Pensaments i sensacions (4)....54
31 - Pensaments i sensacions (5)....55
32 - De pus i encenalls....57
33 - Veritats senzilles?....59
34 - Un món feliç....61
35 - Alicia al país de la grosella....63
36 - Apocalipsi ara?....65
37 - Mai és tard per començar....67
38 - Mosques....69
39 - A vegades....71
40 - Foteses quotidianes....73
41 - Cabòries (1)....75
42 - Cabòries (2)....76
43 - Cabòries (3)....77
44 - Cabòries (4)....78
45 - Cabòries (5)....79
46 - Ruleta russa....81
47 - Potser algun dia (1)....83
48 - Potser algun dia (2)....84
49 - Potser algun dia (3)....85
50 - Potser algun dia (4)....86
51 - Potser algun dia (5)....87
52 - Tardor simbiòtica....89
53 - Centcames sense potes....91
54 - Clam per a guitarra....93
55 - A vegades II....95
I un relat....97
El pare i la consciència de la mort....99
56 - La fí....103

POEMES

Sense títol.
Emiliano di Cavalcanti
1968

1 - NO TROBAREM A FALTAR CAP SOMRIURE (BYE BYE BLACKBIRD)

No tornaran les fosques orenetes.
Mai sabrem què s’ha fet d’aquelles flors.
Tots desapareguts sota una pedra.
Si algun contacte sols emmirallament.
Campi qui pugui, l’únic lema vigent.
Ni alts ni baixos, sols absència d’humors.
Ni odi, ni rancúnia ni passions.
Sols resta tothom indiferent.
Després de l’hivern no hi haurà primavera.
Ni cap esperança ni desesper.
Sols ens queda fer les maletes.
Si tot fos com sempre, sols plors.
Xaiets rebent de forma complaent.
Ben entretinguts amb foteses.
Ja no hi ha res de transcendent.
Ni crits, ni veritats, ni mentides.
Sols ens alimentem de rumors.
La llibertat ja sembla morta.
Ens controlen el més petit moviment.
El temps ja no reconforta.
Ni espiral, sols un cercle viciós.
Tots amorrats a una pantalla.
Desaparegudes les cares de la gent.
La saviesa popular ens diu
que la paciència és el que queda.
Però no és paciència, és resignació.

Potser la merla es quedi al seu niu.
Els contes només són per la canalla.
Els plors per qui se sent melangiós.
Mai més sols ni ploraners com el desmai.
No esperarem un nou toc de queda.
Deixarem que se'ns endugui el vent.
Marxarem sud enllà dient com la cançó:
Bye bye blackbird, blackbird bye bye.

24 de gener de 2021.

El trencament rere els núvols. Rene Magritte. 1926

2 - TRES TANNKAS D’HIVERN (1)

No espero res.
Ni tan sols desespero.
Només un gran pes.
Faig que me n’allibero.
Mataria per un bes.

26 de febrer de 2021

3 - TRES TANNKAS D’HIVERN (2)

Tan sols aïllament.
I aquest bordar d’un gos.
Ben buida la ment.
No hi ha ni un bri de vent.
No se perquè en faig esment.

26 de febrer de 2021

4 - TRES TANNKAS D’HIVERN (3)

De nou m’ha salvat
la bona música ardent.
Del cor dels músics,
penetrant el meu cap.
Això són instints bàsics.

26 de febrer de 2021

Emerging man. Gordon Parks, 1952

5 - ATZAR I NECESSITAT

23 de març de 2021

L’única llei vàlida és la de l’atzar.
Quina il·lusió vana el control de la vida.
Com tot sistema, el món tendeix a l’entropia.
Des de què naixem comencem a agonitzar.
No som res més que canalla atemorida.
No és pas el destí allò que ens guia.

De brot en brot i d’onada en onada.
Som poca cosa més que un pobre virus.
Els vaivens atzarosos ens mouen sens sentit.
No som ni ocells, sinó aus de curta volada.
La nostra història s’escriu en fràgils papirus.
El nostre present es resumeix en un alarit.

L’únic infinit es l’estupidesa humana.
Confonent realitat amb fantasia.
Omplint-nos la boca amb buides paraules.
Creient que un gran objectiu és allò que ens mana.
Pensant que grans fites són allò que ens guia.
Quan ni de les cadenes trenquem les baules.

Sortim d’una vegada d’aquests llots pudents!.
Fem esclatar la nostra ment adormida!.
Revoltem-nos i agafem les regnes!.
Llisquem sens aturador per fortes pendents!.
Escarnim la llei, un cop abolida!.
Omplim de bogeria totes les consignes!

Con la que está cayendo y yo en la calle.
Carles Ameller.
Maig 2021

6 - ENS OBLIDAREM DELS NOSTRES BUITS

28 de març de 2021

Som fulles seques que s’endú el vent.
Som ocells d’ales cremades per el sol.
Som pobres flors marcides sense fruit.
Som simples còdols perduts a sota d’un torrent.
Som meres espurnes foses dins d’un gresol.
Som il·lusions de plenitud plenes de buit.

Que fàcilment ens deixem entabanar,
per absurds cants de sirena,
per interessats temors sens fonament.
Seguim als que ens volen escorxar:
“savis” i poderosos de tota mena,
sens preguntar-nos mai què vol aquesta gent.

Potser ja és hora de què ens anem despertant.
De negar-nos a ser enduts per el corrent.
De fugir de totes aquestes penombres.
D’aixecar-nos i començar a mirar endavant.
De cercar què hi ha al darrera del que és aparent.
De començar a ser persones i no nombres.

Sols així serem fulles verdes contra el vent.
Ocells lliures volant més enllà del sol.
Flors radiants curulles de fruits.
Part de les ones d’un immens torrent.
Espurnes ixents d’un nou i gran gresol.
Sols així ens oblidarem de tots els nostres buits.

Los gallos Juchitán. Graciela Iturbide. 1987

7 - QUATRE TANNKAS DE PRIMAVERA

És primavera.
Cada dia un ruixat.
Pluja botiflera,
que ni tan sols fa forat,
ni aixeca pols a l'era.

És primavera.
És temps de traïcions.
Surt la cucafera.
Ni pistoles ni canons.
Caiguda la bandera.

És primavera.
Ja ens bull la sang.
No és una caldera.
Potser un toll de fang,
o una flor matinera.

Si algú ha esperat
miracles i aparicions,
quedarà parat
en veure l'abanderat
sens ensenya ni pendons.

30 d'abril de 2021

Construction workers eating lunch in a girder. Lewis Hine. 1932

8 - HA ARRIBAT EL MOMENT

3 de maig de 2021

Quan tu mateix has esdevingut el teu millor amic.
Quan la solitud ha esdevingut la teva millor companya.
Quan ja t'has après a estimar com a qui més has estimat.
Quan ja has après a saber qui ets i no t'espanta.
Quan per combatre el fred ja no et cal cap abric.
Quan cap dels dards que t'arriben ja no et danya.
Quan després de romandre massa temps assegut t'has aixecat.
Quan ja et pots desprendre d'aquella crossa que t'aguanta.

Ha arribat el moment de mirar amunt i veure el cel.
Ha arribat el moment de mirar endavant i veure l'horitzó.
Ha arribat el moment de mirar a terra i trepitjar fort.
Ha arribat el moment de caminar sens mirar enrere.
Ha arribat el moment de decidir entre la fel i la mel.
Ha arribat el moment de no témer el dolor.
Ha arribat el moment de no témer la mort.
Ha arribat el moment de superar qualsevol barrera.

Llavors pots començar a córrer sense por de caure.
Llavors pots reflectir la teva llum a qui t'envolta.
Llavors pots agafar carrera per emprendre el vol.
Llavors és hora de començar a estimar sense cap temor.
Llavors ja et pots saciar sense necessitat de beure.
Llavors ja ets capaç d'escoltar a qui t'escolta.
Llavors ja pots caminar per la foscor sens sentir-te sol.
Llavors ja és hora d'arriscar sense cap por.

El sueño (La noche de los pobres). Diego Ribera. 1932

9 - COMPARTIR LA LLIBERTAT

4 de juny de 2021

L'únic que ens fa viure és compartir.
Compartir plors i alegries.
Compartir els més obscurs sentiments.
I aquells que tot just acaben d'eixir.
Compartir les nits i els dies.
Compartir tots els nous moments.

La més gran joia en donar i en rebre.
En sentir l'alè d'un altre jo.
No és enemic sinó company de viatge.
No cal fugir sinó percebre,
quan se'ns n'apropa l'escalfor,
encara que sembli un miratge.

No hem nascut sols en aquest món,
encara que després hi restem,
encara que sembli una condemna.
No som solistes sinó un cànon.
Un contrapunt de veus a l'ensems.
Raïms madurs a punt de verema.

La nostra força és la unitat,
per fer caure murs i muntanyes.
Per tal de cercar nous horitzons.
Per fugir de la banalitat,
encara que ens hi deixem les banyes.
Mai més el cap cot ni adulacions.

10 - DIALÈCTICA

Com si fos un flash,
cada moment s'escola,
cada minut perdut,
eixam fugisser
que la foscor s'ha endut.

Quan emmudeix l'orquestra,
la música queda al cap.
Tu i els músics sou un.
Comensals del mateix plat.
Llamps d'una sola festa.

Quan se'n va l'estol
i emmudeixen els sons
de les veus que t'acompanyen,
sempre queden els ressons,
que mai et deixen sol.

Els amics ja han marxat,
tot dient fins la propera.
Et retrobes amb la soledat,
vella i coneguda companya,
gresol del que t'espera.

Sols cal recuperar l'alè
per reiniciar el camí.
No és un cercle viciós,
ni tampoc un atzucac.
Sols cal treure el fre.

5 de juny de 2021

Fuga, Vasily Kandinski, 1914

El somni. Henri Rousseau. 1910

11 - TANNKAS DE L'1OCT

Trepitgem fort.
El terra s'enfonsa.
Reviu la cohort
més enllà dels temps.
El poble no s'arronsa.

Qui el vol enfonsar,
amb la daga a la mà,
serà malferit.
El flagell de la història
l'abocarà a l'oblit.

No fou cap derrota.
Sols fou el primer crit.
Una batalla.
En temps de revolta
el cap mai s'acota.

Seguirem endavant.
No ens tallareu les ales.
Per cada caigut
n'hi haurà cent abanderant
i l'enemic abatut.

15 de juny de 2021

12 - PLOUEN GRIPAUS

Quan el sol ixent
espanta les tenebres
i els esperits respiren
més enllà de ponent,
no s'enlairen les aus
sinó que plouen gripaus.

Quan el sol escalfa
uns caps mig adormits
i les olles borbollen
i es desfan els llits,
no es posen les aus
sinó que plouen gripaus.

Quan bufa la brisa
a la vora de la mar
i els cors es desperten
de suor amarats,
no canten les aus
sinó que plouen gripaus.

Quan el grumet crida terra
des del pal més alt
i les ones colpegen la nau
que es gronxa com un infant,
no s'acosten les aus
sinó que plouen gripaus.

Quan cau la nit dolça
i acarona les ments
de les ànimes dorments
dins d'un jaç de molsa,
no s'adormen les aus
sinó que plouen gripaus.

26 de juny de 2021

O home ae máquina. Emiliano di Cavalcanti.1966

13 - QUELCOM FA OLOR DE PODRIT

Quelcom fa olor de podrit,
quan pertot s’escampa la por
i s’ofeguen els desitjos,
els anhels es queden en remor,
els embats en assajos.
No és veu la Lluna sinó el dit.

Quelcom fa olor de podrit,
quan el poble reprimit
demana més repressió,
mentre els poders ixents
s’autoengreixen en munió
i castren les nostres ments.

Quelcom fa olor de podrit,
quan els grans ofeguen els petits,
quan és sagrat allò “normal”
i pecat allò diferent,
quan tot allò bo fa mal
i esdevé norma el que és corrent.

Quelcom fa olor de podrit,
quan tothom vol en els altres
un mirall de la seva semblança
i qui no s’hi avé és maleït,

Quan els temors vencen l'esperança:
un perill estar despert i no adormit.

Quelcom fa olor de podrit,
quan preferim ser manats i no manar,
quan la traïció esdevé llei,
quan ens apunyalem entre nosaltres,
quan restem aturats sens avançar,
quan ja ens està bé un rei o un virrei,
no prenem partit i ens sentim neutres,
deixem que altres ens facin el llit.

Quelcom fa olor de podrit,
quan ens deixem enlluernar
per la claror del dia.
Preferim una lenta agonia,
que aprendre a respirar
tots els matisos de la nit.

19 de juliol de 2021

Vive l'anarchie. Mariano Zuzunaga

Everything. Adrian Piper. 2003

14 - A L’AGOST TANNKAS (1)

S’escola la suor,
en cada moviment.
Cau coll avall.
Ni una gota de vent.
Ni tan sols una remor.

14 d’agost de 2021

15 - A L’AGOST TANNKAS (2)

Queda algú viu?.
Tothom desaparegut,
cercant no se sap què,
que no trobaran.
Demà tots al seu niu.

14 d’agost de 2021

16 - A L’AGOST TANNKAS (3)

El tord engull un cuc.
La calor ens bufeteja.
Compres compulsives.
Un mes per fer neteja.
No trobarem aixopluc.

14 d’agost de 2021

17- A L'AGOST TANNKAS (4)

Un parèntesi.
Cada any el mateix.
Cap antítesi.
Il·lusió de planura.
Anihilació en escreix.

14 d'agost de 2021

18 - A L’AGOST TANNKAS (5)

Mor-te ja agost!
Quin mes més inútil.
El món aturat.
Caiguts a un congost.
Tot esdevé fútil.

14 d’agost de 2021

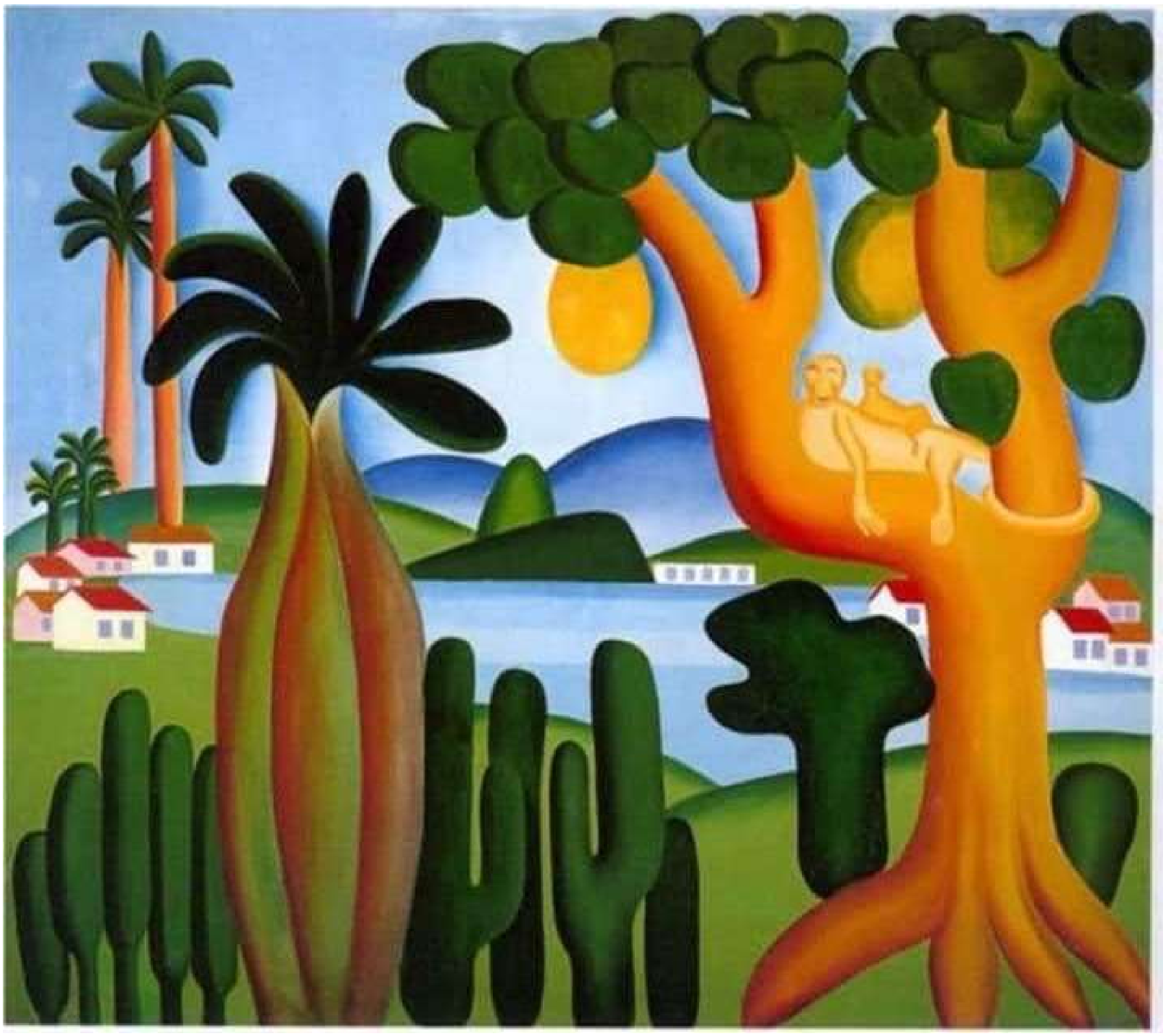

Cartao postal. Tarsila do Amaral. 1929.

19 - QUAN SURTIS TANNKAS (1)

Ni la pluja
promesa es molesta
en arribar.
Quina deixadesa.
Quina poca serietat.

31 d’agost de 2021

20 - QUAN SURTIS TANNKAS (2)

El jardí em mira
tot trist i assedegat.
Una guspira
i foc nou demà passat.
El futur ni s’alvira.

31 d’agost de 2021

21 - QUAN SURTIS TANNKAS (3)

Un any anodí.
Sols hi ha vida per davant.
Qui oblida el passat
el tornarà a repetir.
Algú escolta aquest cant?.

31 d’agost de 2021

22 - QUAN SURTIS TANNKAS (4)

Cercles concèntrics.
Una nova llavor.
Espurnes de nit.
Un dragó eixerit
es cruspirà l'últim mosquit.

31 d'agost de 2021

23 - QUAN SURTIS TANNKAS (5)

Tornar a començar.
El dia nou empeny
tota agonia.
Esperances adormides.
No hi ha lloc per cap plany.

31 d’agost de 2021

Metropolis. George Grosz. 1917

24 - BLUES DE FINAL D’ESTIU

7 de setembre de 2021

Espurnes de gel glacen els cors.
Espills trencats reflecteixen foscors.
Pocs desitjos i massa pors.
Estols de pardals esbojarrats.
Massa arbres socarrimats.
Ningú no troba els abeuradors.

Moltes cames dansen soles.
Que no pari la musica
d’aquesta dansa hipnòtica.
Solituds acompanyades.
Massa esforços endebades.
Potser no corres, però voles.

Quan els barrets no troben els caps,
les sabates no troben els peus,
els altaveus no troben les veus,
canta una gola ofegada,
una i una altra vegada
i els remugants buiden els paps.

Res no llisca, tot rellisca.
Benaurats siguin els mussols
I tots els que moren sols.
Glòria als guerrers vençuts
i a tots aquests cossos tant molsuts.
Puny enlaire i un crit de Visca!

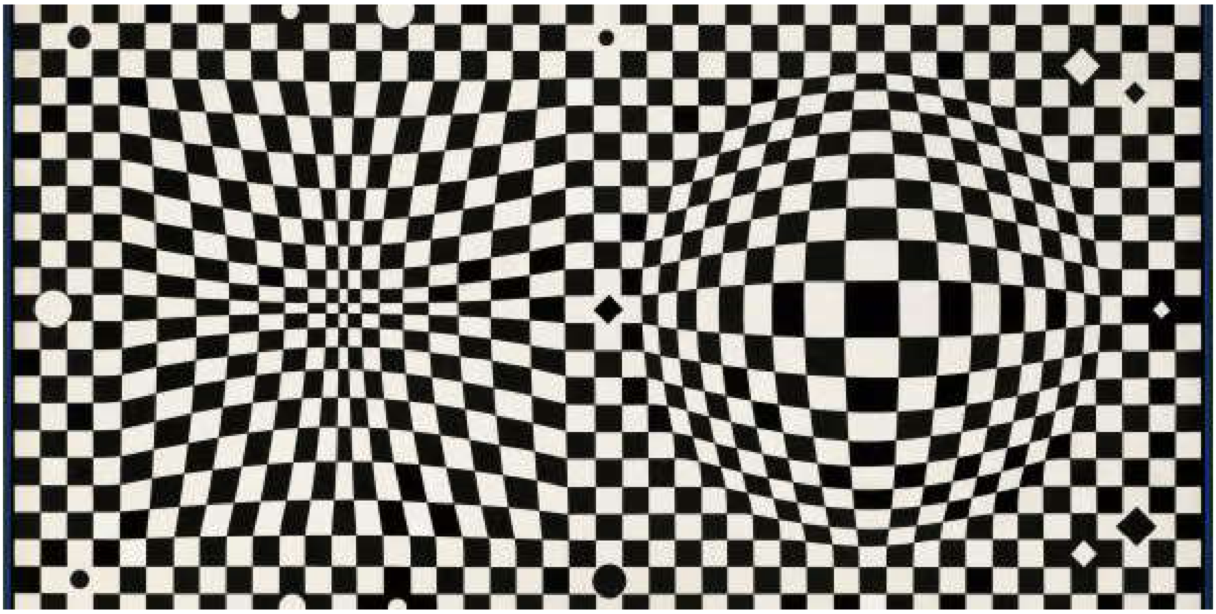

Vega III. Victor Vasarely. 1959

Kaglo II. Victor Vasarely. 1986

25 - I STILL GOT THE BLUES (O NO)

Blues blavet de terra trista.
Pluja rejovenidora.
Cel gris fins on abasta la vista.
Els ocells no troben la menjadora.

En la foscor un cavall renilla.
Surten els cargols esporuguits.
El verd esdevé més verd.
Casa meva s'ha tornat una illa.
Semblen cants però són crits.
No hi ha grills per fer cap concert.

L 'olla bull com una regadora.
Totes les cambres resten buides.
Màscara negra mira esfereïdora.
Cap rellotge no marca l'hora.
Mors tant si et cuides com si no et cuides.
S'esmuny el cotxe a cent per hora.

Cel gris més enllà d'on abasta la vista.

(Tinc l'ull blau de tant mirar l'infinit)

17 de setembre de 2021

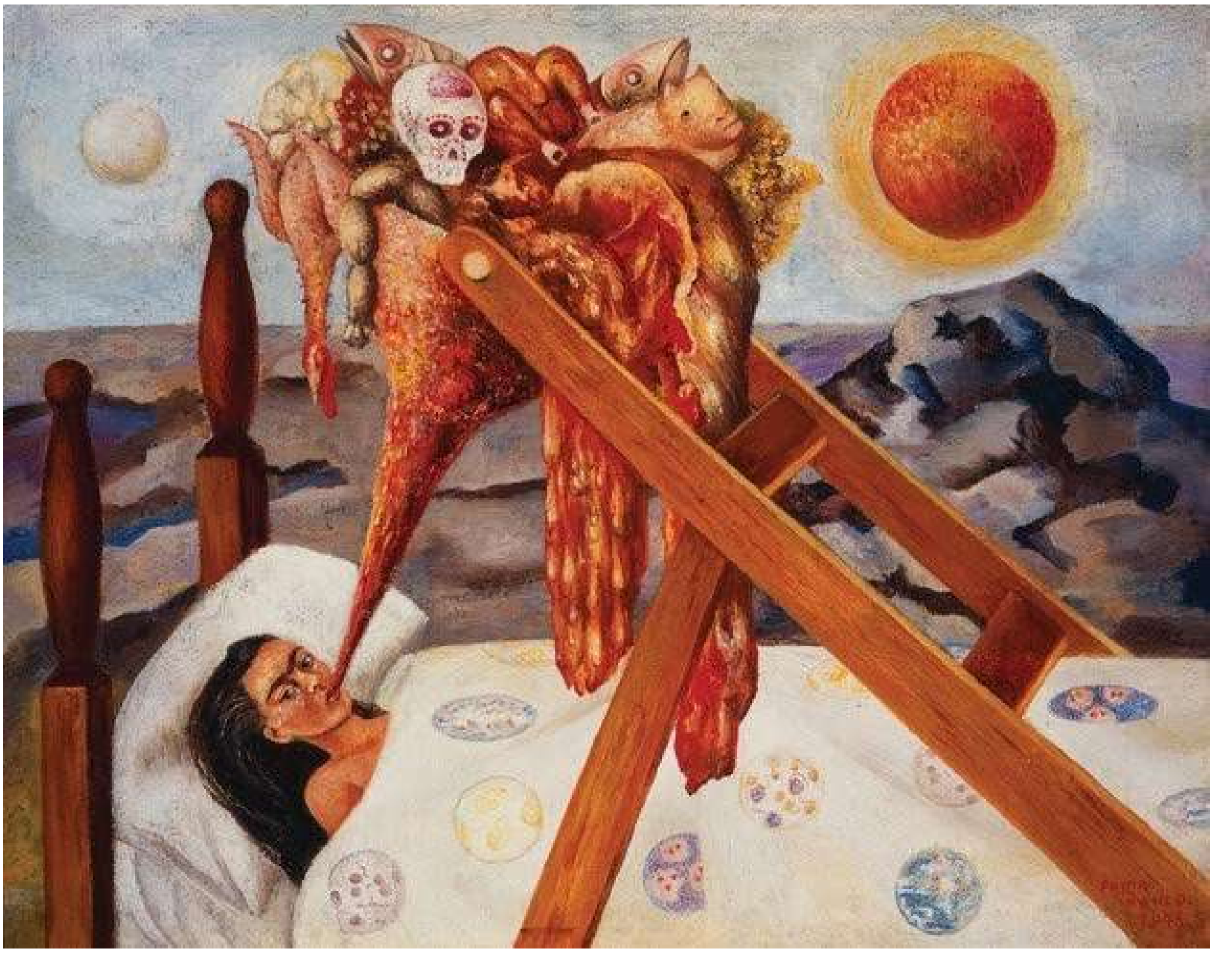

Sin esperanza. Frida Kahlo. 1945

26 - ANCORATS A UN ESVORANC

22 de setembre de 2021

El vent no sap que acarona els núvols,
ni l’aigua sap que amara la terra.
Molts no saben ni tant sols que viuen.
Un món ple de discursos tèrbols.
Xerrameca tant de dreta com d’esquerra.
Massa parlen sens saber què diuen.

Massa mullena per uns cors tant secs.
Les granotes rauquen totes a cor.
Ancorats a un temps accidental.
Ocells que no saben que tenen bec.
Tots pobres i enfebrats per l’or.
Massa bufetades que ni fan mal.

Tot son pensaments sense objecte.
Esperant que arribi el sexe tàntric.
Que exploti la llum dins del cervell.
Massa tabús en nom del respecte.
S’ha mort l’últim voltor romàntic.
Ningú no sap què hi ha sota la pell.

Deixem que ens mengi un lleó restret.
Que ens defequi una hiena riallera.
Que ens creixin les herbes dins la gola.
Pistola descarregada no fa cap tret.
Qui espera i no es mou desespera.
Cap simulacre mai consola.

El jardí de les delicies (panell central).
Hieronymus Bosch. 1503-1515

27 - PENSAMENTS I SENSACIONS (1)

No és aire
això que es respira.
No en sabem gaire
d'aspirar profundament
la vida que s'escola.

22 de setembre de 2021

28 - PENSAMENTS I SENSACIONS (2)

Plantar una flor.
Els dits dins la terra.
Sentir una olor.
Remullar-se els ulls.
Copsar tots els colors.

22 de setembre de 2021

29 - PENSAMENTS I SENSACIONS (3)

Aus esvalotades.
Estols de cabres boges.
Viure endebades.
Totes les sangs són roges.
Totes les nits trobades.

22 de setembre de 2021

30- PENSAMENTS I SENSACIONS (4)

Cucs en processó
buiden caps sanguinolents
mentre un corcó
escorcolla les ments
cercant alguna claror.

22 de setembre de 2021

31 - PENSAMENTS I SENSACIONS (5)

L’amor un despit.
L’odi és massa gran.
Desig esquifit.
Recerca d’uns pits fimbrant.
Un anhel de nen petit.

22 de setembre de 2021

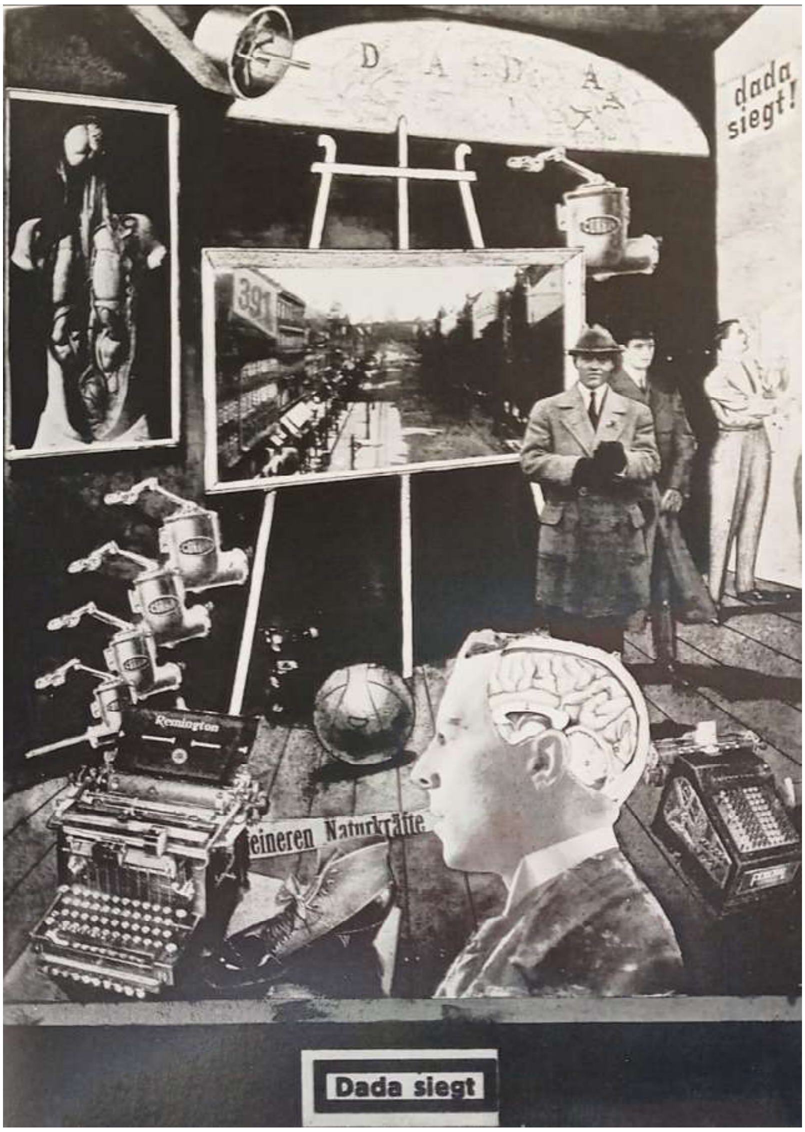

Dadà venç. Roul Hausmann. 1920

32 - DE PUS I ENCENALLS

2 d’octubre de 2021

El pus de la ment esclata
com la pols de la catifa.
És el ritme de les coses.
Ja ha parit la gata.
El sol sol s’empastifa.
Si no destorbs son noses.

Del quadre de la paret
ha emergit una cara.
Xiulen les xemeneies.
Ja no serveix l’amulet.
El savi és un ase.
Botí de patuleies.

El darrer núvol plora
des d’un cel ennuegat.
L’ampolla buida és trista.
Del pantaló sols la vora
d’un escarabat emprenyat
rodant fora de pista.

Ciment i pedres trencades.
Forats plens de buidor.
Plantes creixent cap per avall.
Si vas enrere no bades.
Els plàstics no fan olor.
L’únic que resta un encenall.

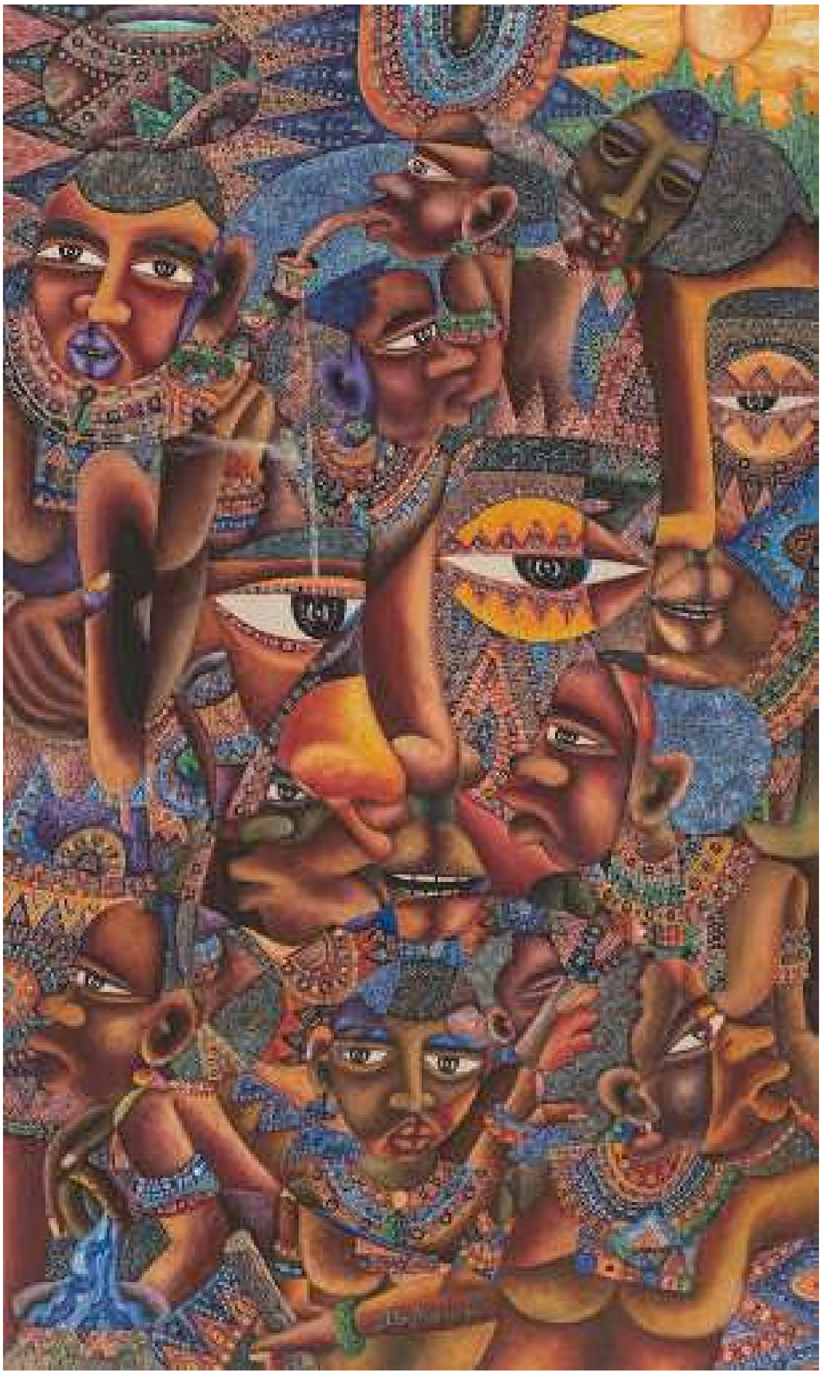

Going back to the roots. J.B. Maingi.

33 - VERITATS SENZILLES?

Oxun, deessa dels sentits,
contemplant des de la nuesa,
sempre el mateix colom blanc,
mentre uns cactus avergonyits
per la seva aridesa
punxen a tothom de franc.

La verònica sens pudor,
fa mil flors que no fan olor.

La rata morta del jardí
no és pas cap mal averany.
Sols diu que la vida segueix
i a tot li arriba la seva fi.
A tot any segueix un altre any.
Tot el que ha florit es panseix.

Les flors de iuca pesen tant,
que el soc li van estroncant.

La kora, més enllà dels dies,
marca ritmes i melodies
i ens convida a ballar
amb moviments frenètics.
A no deixar-nos entabanar.
A ser cada dia més herètics.

Si no fem flors ja ens sortiran.
Sols no aturar-se i seguir endavant.

8 d’octubre de 2021

El carnaval de l’arlequí. Joan Miró. 1925

34 - UN MÓN FELIÇ

Saps què?: La ginesta no ha florit.
No han marxat les orenetes.
Tampoc crepiten les brases.
Creixen bolets dins del pit.
Van d'orgia els anacoretes.
Caus de serps totes les cases.

Saps què?: Els arbres no fan fulles.
No neixen infants a mitja nit.
Tampoc belen les ovelles.
Sols hi veus quan t'has adormit.

Saps què?: L'aigua ja no mulla.
Ni es respira pels pulmons.
Tampoc es pensa amb el cervell.
Qui mira endavant una despulla.
Sols brolla vinagre dels mugrons.
Hom feliç si li arrenquen la pell.

Saps què?: No hi ha estels dins del cel.
Ni tan sols escalfa el sol.
S'amaga la lluna rere un vel.
Sols l'absurd i ningú de dol.

19 d'octubre de 2021

Bleu de ciel. Vasily Kandinski. 1940

35 - ALICIA AL PAÍS DE LA GROSELLA

20 d'octubre de 2021

Cada dia els burros volen.
Les vaques canten òpera.
Alicia ha ressuscitat
al país de la grosella,
que embriaga als que s'escolen,
desapareixent per l'aigüera,
en nom de la necessitat,
amorrats a una mamella.

Desfilen elefants roses
i girafes multicolors.
Tots els cucs van a l'escola.
Senten càtedra els escurçons.
Estaquirots celebren noces.
Llàgrimes de sucre als mocadors.
Tot bri de llum a la garjola.
Abraçades i abduccions.

No he dit el que he dit doncs no ho he dit.
No penso el que penso i em repenso.
Harpo recitant el Decameró.
Groucho la bíblia satànica en vers.
Fuig l'esquirol esporuguit.
Sols quan acabo és quan començo.
Bocs expiatoris en processó.
Triomfa el best seller d'un convers.

The refugiees. Tamara de Lempicka. 1937

36 - APOCALIPSI ARA?

Solidaritat, fraternitat.
Ens sonen aquestes paraules?
Arreu s’escampa la por.
Sols hi ha un vaixell, tot i que ancorat.
Ens creiem massa faules.
Massa soroll eixordador.

Suport, recolzament.
Ens sonen aquestes paraules?.
Es fomenta i qualla la por.
Ens volen a l’abatiment.
Ens deixem tallar les ales.
El fred es venç amb més ardor.

Sens aturador els apocalíptics
i els aprenents de bruixot
ens llencen els uns contra els altres.
Tots paranoics i agònics.
Sols espines i cap flor.
No ens volen iconoclastes.

No ens calen mil·lenaristes,
ni xamans salvadors,
ni guardians de l’ortodòxia.
Llisquem per les pistes.
Anem escalfant motors.

Reivindiquem l'heterodòxia.
Diguem prou i agafem el timó!.

3 de novembre de 2021

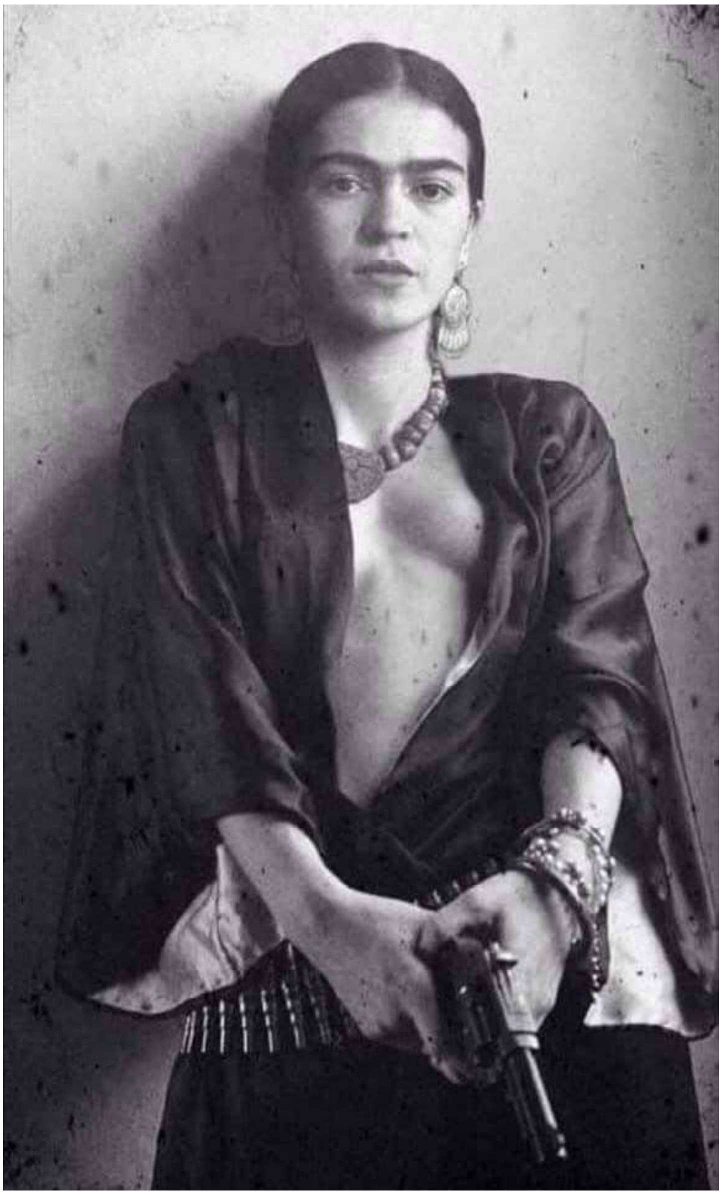

Frida Khalo

37 - MAI ÉS TARD PER COMENÇAR

6 de novembre de 2021

Noia, t'ha maltractat la vida.
Aixeca el cap, no tinguis mai més por.
Ets més forta del que et penses.
No és tant difícil trobar l'eixida.
Cal cercar la propia lluentor.
Enfortir les pròpies defenses.

Mai creguis que ets el que et diuen.
La força és amagada al teu cor.
La veritat és sols teva.
No escoltis els que ni viuen.
La llum no ix de la foscor,
però l'alba si de les tenebres.

Mai és tard per cridar ben fort:
Sóc jo i no el que volen que sigui.
La meva vida és meva.
Jo decideixo quan vaig a port.
Mai més ningú que em lligui.
Mai més serf de la gleva.

Mai més una rosa sens espines.
Mai més un ocell sense ales.
Mai més una terra per llaurar.
Sols creixes quan t'amotines.
Si volen guerra tindran bales.
Mai és tard per començar.

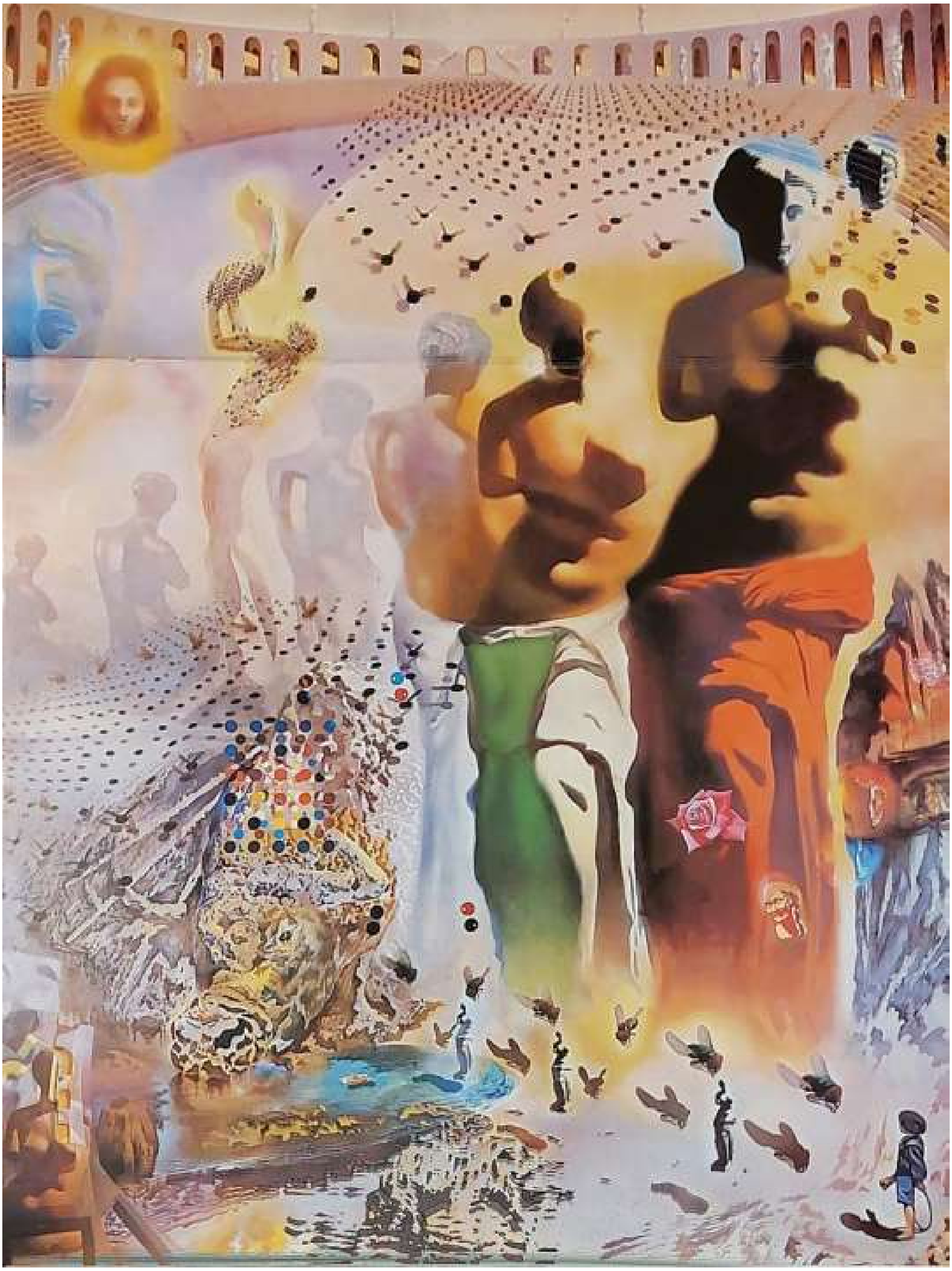

Torero alucinógeno. Salvador Dalí. 1969-70

38 - MOSQUES

8 de novembre de 2021

Mosques, mosques, allau de mosques.
Ens rodegen i assetgen sense fi.
El seu zumzeig atordidor
rosega el cervell fins a les fosques.
Ens desvien del nostre camí
en un continu aclaparador.

Trobes mosques per tot arreu,
A taula, el llit i el fogó,
fins el nas, el peu i l’orella,
les flors, la femta o la neu,
el llibre i el televisor.
Ens fan perdre bous i esquelles.

Trepanen pubis, ulls i llengües.
Ens infecten les idees.
Maten les aspiracions.
Atrofien penis i vagines.
Fan inacabables les esperes.
Ens tornen carn d’abdicacions.

El senyor de les mosques ha vençut.
Vigila per tot amb l’ull compost.
Escapolint-se, mai abatut.
A l’aguait amb les seves hosts.

Llulaby of uncle Magritte. Michael Cheval. 2016

39 - A VEGADES

13 de novembre de 2021

A vegades els estels
toquen la mà d’un peix.
salten espurnes arreu,
la farigola reneix.
s’ericen tots els pels,
les cloïsses alcen la veu
i tot el que és mort ja creix.

A vegades l’horitzó
ja no es deixa veure,
rere una escopinada.
Mussols demanant perdó.
Àngels que han deixat de creure.
El sol una bleda assolellada.

A vegades dins del mar
hi neden mil mugrons,
vomitant llet agriada.
Cards que es fan estimar.
Cervells com cigrons.
Porcs a cada cantonada.

Cintes de plàstic al cel.
Estols de flors a l’autopista.
Una guineu que alça el vol.
La llet s’amaga rere un tel.
Als rocs se’ls cansa la vista.
Dalí plora perquè està sol

Offering to Molech. Foster Bible pictures.

40 - FOTESES QUOTIDIANES

13 de novembre de 2021

Ha sortit la cadira
de sota un cul llunyà.
Mil havans en fila,
encenen una pira,
tot sortint a passejar.
Canta el virrei Gotzilla.

S’escolen amunt i avall
veritats de cendra.
Les tisores tallen ulls.
L’ase es pensa que és cavall.
Quina tortura més tendra
entortolligar els embulls.

Ja borda el camaleó.
Les alarmes es disparen
i llencen cants de sirena.
L’aigua xiscla com un tenor.
Vells mariners que no paren,
mengen baules d’una cadena.

No s’atura l’obridor,
davant un coll d’ampolla.
Esquinça un quadre de Pollock.
Llums apagats a la foscor.
De llum ni mica ni molla.
Un nadó és devorat per Moloch.

Flower Garden. Gustav Klimt. 1907

41 - CABÒRIES (1)

Un infant dins meu
cada dia em desperta.
No em sap gens de greu.
Em fa un toc d’alerta.
Jo li faig d’altaveu.

16 de novembre de 2021

42 - CABÒRIES (2)

Flors grogues al jardí.
Massa altes per assolir.
No és cap parany.
És simple seducció.
Quin goig deixar-se seduir.

16 de novembre de 2021

43 - CABÒRIES (3)

Ens fa falta el dit
per trobar la lluna.
Un cop assolit
ja som lliures per mirar
sens la crossa del dit.

16 de novembre de 2021

44 - CABÒRIES (4)

Riure sens parar.
Aspirar altres riures.
Un contacte intens.
Com guardar queviures
En previsió dels mals temps.

16 de novembre de 2021

45 - CABÒRIES (5)

A cops fas un toc
i no obtens resposta.
Vaixell lluny de port.
Se't tanca una porta.
Mil llums a l'infinit.

16 de novembre de 2021

Old fairytale. Natalia Klimova. 2019

46 - RULETA RUSSA

23 de novembre de 2021

Ruleta russa:
Els llops atrapats per la presa?.
Tan sols teatre:
Gat disfressat de ratolí.
Sona una havanera.
Tots ballant sense batre.
La sang s’ha tornat vi.

Ruleta russa
en sortir de casa.
Sempre és un ball perillós.
Tan sols teatre:
T’estimo però et vull per a mi.
Enlluernats pels diamants.
Venent abans d’hora la pell de l’ós.
Millor un que tres o quatre?.

Ruleta russa
cada dia a tot arreu.
Qui no arrisca no pisca.
Tan sols teatre:
Vendre lliris a la resclosa
tot ofegant la veu.
Millor l’or que l’ametista?.
Perquè ens deixem abatre?.

Jean Paul Sartre in Lithuania. Antanas Sutkus. 1965

47 - POTSER ALGUN DIA (1)

Potser algun dia
algú encendrà un llum
enlluernador
i encegats no farem via,
tot enyorant la foscor.

27 de novembre de 2021

48 - POTSER ALGUN DIA (2)

Mil llumetes
il·luminant el camí,
foraden l'infinit.
Poden moure muntanyes
si ningú aigualeix el vi.

27 de novembre de 2021

49 - POTSER ALGUN DIA (3)

La ment és forta
quan comença a treballar,
fent fora la por,
obrint totes les portes,
sens límits ni fronteres.

27 de novembre de 2021

50 - POTSER ALGUN DIA (4)

Tots els fantasmes
s’esvaeixen sens retorn
en mirar enllà,
més lluny de l’entorn,
sens plors ni sarcasmes.

27 de novembre de 2021

51 - POTSER ALGUN DIA (5)

Potser algun dia
serem lliures i forts.
Mancats de messies.
Braços i ulls oberts.
Vius i no somorts.

27 de novembre de 2021

El caminant sobre el mar de núvols.
Caspar David Friedrich 1818

52 - TARDOR SIMBIÒTICA

29 de novembre de 2021

Espurnes de cel en cada respir
foraden sens compassió
les goles ennuegades
d'un pobre camaleó,
que es gronxa embadalit,
intentant acolorir la nit.

Zebres ratllades pugen l'Everest,
mentre les punxes afilades
d'un malaguanyat eriçó
els seguen l'herba sota els peus
i una colla de microbis tristos
alcen les seves veus.

Fulles caigudes cap per avall
creen catifes sense pols.
Se les enduu la tramuntana,
que ix d'uns ulls esporuguits
i escombra de mals averanys
una colla de cervells adormits.

Una tardor infinitament voraç
engoleix sens pietat
primavera, estiu i hivern,
foragitant tots els cucs empedreïts.
Amb el binocle adequat
es poden trobar perles dins l'infern.

La nueva Babilonia (3). Mensajes desesperados.
Carles Ameller. Novembre 2021

53 - CENTCAMES SENSE POTES

2 de desembre de 2021

Llàgrimes de cel
penetren els espills.
Ressonen els tambors
d’una guerra imaginària.
Tots a un món paral·lel.
No son cordes, tan sols fils,
d’abraçades sens amors.
Muntanyes sens alçària.

Hom cerca veritats
a espais inexistents,
curulls de conills blancs,
de falses màgies
que cremen la pell.
Trets alienats
de cadells impotents,
que no encerten el blanc.
Clamors que són barbàries,
prenent per nou allò més vell.

Quants timpans foradats
on no sonen les notes.
Quants sexes fets de fum.
Quants desitjos oblidats.
Quants centcames sense potes.
Quants farells sense llum.

El viejo guitarrista. Pablo Picasso. 1903

54 - CLAM PER A GUITARRA

4 de desembre de 2021

La guitarra sona.
Fa piruetes sens sentit,
amb tot el sentit del món.
S'enfila cel amunt,
com una immensa ona,
que ressona dins del pit,
que forada la pell amb els seus sons.

Marca un ritme repetitiu,
o grinyola com un nen.
Les cordes xisclen sota uns dits
que fan sentir viu.
Els seus plors travessen el vent
i perforen la nit.

Sons aïllats pauten sentiments
o s'enfilen en espiral
on s'abraonen emocions,
tocant melodies que col·lapsen les ments
i les obren en canal.
En recorren tots els turons.

No siguis tant cruel guitarra.
Se que em vols anorrear
amb el teu can eixordador.
El teu clam és el que em mana,
que m'empeny a estimar,
mentre em captiva amb el seu plor.

Medusa. Caravaggio. 1595-98

55 - A VEGADES II

8 de desembre de 2021

A vegades s’esgota el dipòsit
i l’emplenem de pedres.
Combustible que no crema.
Gramòfon que no sona.
Un brou sense pòsit.
Rossinyol contra els vidres.
Un sant que blasfema.
Una femta que no abona.

A vegades s’entelen els ulls,
cauen les estàtues,
tremolen certituds
i l’aigua s’esmuny coll avall.
Els cants semblen aldarulls.
Les pintes no tenen pues.
Lloances sens gratituds.
Vampirs sense cap all.

A vegades cal fer net
sens girar el cap enrere.
Segar el camp i batre.
Cremar tolls a la foguera.
Fugir de tot indret.
No empassar-se la llengua
i tornar a combatre.

I UN RELAT

L’escala de Jacob. William Blake. 1805

EL PARE I LA CONSCIÈNCIA DE LA MORT

Feia almenys quatre anys que li havien diagnosticat una insuficiència cardíaca. Però se n'havia anat sortint força bé amb el seu sintron o el que fos aquella mandanga que li receptaven. Feia una vida totalment normal i tenia, com és diu popularment, el cap molt clar als seus noranta dos anys. Des de què s'havia mort la mare però, dos anys abans, havia canviat totalment. S'havia convertit en una altra persona. L'havia envaït una certa melangia, una mena d'enyorança immensa. De tant en tant donava un cop de puny a la taula emprenyat amb la nova situació. Negant-se a acceptar-la. Com diu el tòpic, li mancava literalment l'altra meitat. Si, perquè el pare i la mare eren realment un cas estrany i poc comú avui dia. Eren dos en un. Ho feien tot junts. I ell sobretot, després de seixanta anys de matrimoni (la mare va morir el dia que els anàvem a celebrar) seguia enamorat com el primer dia. La prova és que, després de la mort d'ella i fins la seva, li va escriure tres llibres de poemes. El pare sempre havia escrit poemes.

He dit que va canviar però, com també s'acostuma a dir, en gran mesura va ser a fi de bé. Si, perquè, a part de la vena creativa, es va convertir en una persona més sensible. Més emotiva. Més empàtica o potser més necessitada d'afecte. Força comprensible si n'havia perdut la font d'on el bevia. La meva relació amb ell sempre havia estat complexa o si es vol ambivalent. Podríem dir que tenia dos vessants molt diferents. La vessant emotiva i la racional. L'emotiva més conflictiva, sobretot feia anys que més per part seva que meva. Jo solia pensar o dir que qui no havia superat el complex d'Edip era ell. Però, al marge d'això, jo mai l'havia vist com una persona gaire emotiva. Potser ho era quan jo era nen però no ho recordo així. L'emotivitat li tocava a la mare, suposo que responent al repartiment de rols tradicional augmentat amb allò de què se suposava que les dones ho eren més.

La vessant racional era però molt diferent. Hi havia crec jo una mena de respecte mutu. I per a mi, tot i els enfrontaments que havíem tingut i fins alguna època de distanciament, sempre havia constituït un punt de referència. Queda malament dir-ho per algú que se les dona d'autodidacta i en gran mesura ho és, però sempre havia estat un exemple a seguir. O si es vol un model de qui seguir les passes, encara que no fos estrictament en els mateixos àmbits. Potser era simplement qüestió d'herència i que tots dos teníem un mateix neguit que ens feia no parar de cercar nous horitzons intel·lectuals o creatius. També era el "Google" personal de llavors doncs, quan no sabia quelcom de fets passats o d'una paraula en català, la sortida sempre era trucar-

lo a ell, que no fallava mai i t'ho aclaria. Suposo que també era una bona excusa per no perdre el contacte i que ens satisfeia a ambdós. Malauradament aquesta mena de relació amb "els grans" actualment quasi ha desaparegut.

Però sorprenentment i de manera agradable la vessant emotiva va canviar en morir ella i quedar-se sol. Quan ens trobàvem, molt més sovint que fins llavors, a casa seva per exemple després de dinar junts, feia una cosa que no devia haver fet des de què jo era infant. Asseguts l'un al costat de l'altre, m'agafava la mà i la mantenia agafada. En part resultava estrany. No arribaria a dir que incòmode perquè no era així, sinó més aviat reconfortant. Però estrany si que ho era. Ho feia com qui no fa res. Com si no ho fes. Com si ni ell ni jo ens n'adonéssim. Com si no ho estigues fent, doncs la conversa fluïa normalment com si tot fos igual que sempre, o fins i tot millor. Potser precisament per aquest fet, conscient per totes dues parts, però que jugàvem a fer com si no ho fos i mai vam explicitar. Recorrent a un altre tòpic (que útils són sovint els tòpics) podríem dir que aquells dos anys, fins que va morir, em vaig retrobar amb el pare. O si es vol ens vam retrobar, doncs va ser el seu canvi d'actitud el que ho va provocar.

Ell va morir a l'octubre i crec que va ser a l'octubre mateix o poc temps abans quan els fets es van precipitar. Estava força bé i va tenir una pneumònia que va obligar a hospitalitzar-lo. Se'n va sortir i va tornar a casa. Parlo de memòria. Al cap de molt poc temps, un cap de setmana que el vaig anar a veure vam dinar tranquil·lament a casa seva. Tot semblava normal i en ordre. Ell explicant aquelles historíes de joventut que havíem sentit un milió de vegades, com tendim a fer tots quan ens fem grans. No recordo els tempos amb precisió però va ser molt immediat. Potser l'endemà mateix em van avisar que tornava a estar hospitalitzat amb pneumònia. El vaig anar a veure a la tarda. El que em vaig trobar ja era ben bé una altra cosa. Res a veure amb el cap de setmana recent. Em van fer entrar abillat com un astronauta. Ni ens podíem imaginar els temps actuals de pandèmia, però ja devia ser-ne com un presagi. Amb mascareta, crec recordar, i vestit estèril i sobretot guants de làtex. Això va ser el pitjor. Me'l vaig trobar que no era ell. Estava en un estat difícil de definir. No se si perquè estava molt sedat o per causa del que li passava. Segurament per causa de la sedació. No estava jo com per preguntar-ho. Ni se'm va acudir. Però si era així, vist ara, maleïts els metges que per evitar-li dolor, li van manllevar en gran mesura la darrera experiència d'aquest mon. La de la pròpia mort. Quan em mori jo que no m'evitin cap dolor si us plau. Que em deixin experimentar amb claredat la darrera vivència de la meva vida.

He dit dues coses que cal precisar. Una quan he recalcat que sobretot guants de làtex i l'altra quan he dit que el van privar de la seva darrera experiència, però en gran mesura. És a dir no del tot. La qüestió dels guants és fàcil de comprendre. Ell estava pràcticament inconscient però amb petits moments d'un cert grau de consciència. I aquest cop vaig ésser jo qui li va agafar la mà, però amb els maleïts guants que m'impedien notar la seva pell i que ell percebes la meva. Quina calidesa més freda. Quin contrasentit. Hi vaig estar molta estona. O així m'ho va semblar.

Ell quan tornava en si, un cop em va dir "ets el Cesc oi?". En un altra moment va fer com un crit ofegat i se'n va adonar, doncs tot seguit se'n va sorprendre. I ara ve el que aclareix perquè no li van privar del tot dels darrers moments. Va ser el que em va impressionar més de tot. Allò que m'ha quedat més gravat. Va sortir un moment del seu estat de somnolència. D'aquell estat que et feia dubtar de si sabia què passava o

no. No crec que fos un acte reflex. No sé fins a quin punt era conscient del que va dir. Però havia de ser-ho, doncs sinó no ho hauria dit. No sé fins a quin punt va ser una certesa o una casualitat. Tendeixo a pensar el primer. Que va ser una mena d'insigth. Com una revelació. Un fer-se càrrec plenament de què estava passant. Sempre em quedarà el dubte de si estava fora de la realitat i sols connectava esporàdicament o de si quan era difícil contactar-hi en realitat era més conscient del que semblava.

De cop va incorporar-se i mirant-me o no, era difícil de saber, va dir en veu alta: "em moriré!".

En aquell moment no els hi vaig donar tota la importància que tenien a aquelles paraules. Ni recordo què li vaig respondre o si vaig fer-ho. Però quasi segur que vaig dir el que tendiríem a dir tots en una situació com aquesta. O sigui quelcom com ara "pare no diguis això".

Va ser l'endemà al mati, ja a casa, quan en vaig copsar tot el seu abast. Quan em van trucar per dir-me "el pare és mort". No ho he preguntat mai però suposo que vaig ser la darrera persona propera que el va veure viu, però això sí que no té gaire rellevància.

Nota: El pare va morir el 9 d'octubre de 2014. Li faltava un mes just per fer noranta tres anys.

22 d'abril de 2021

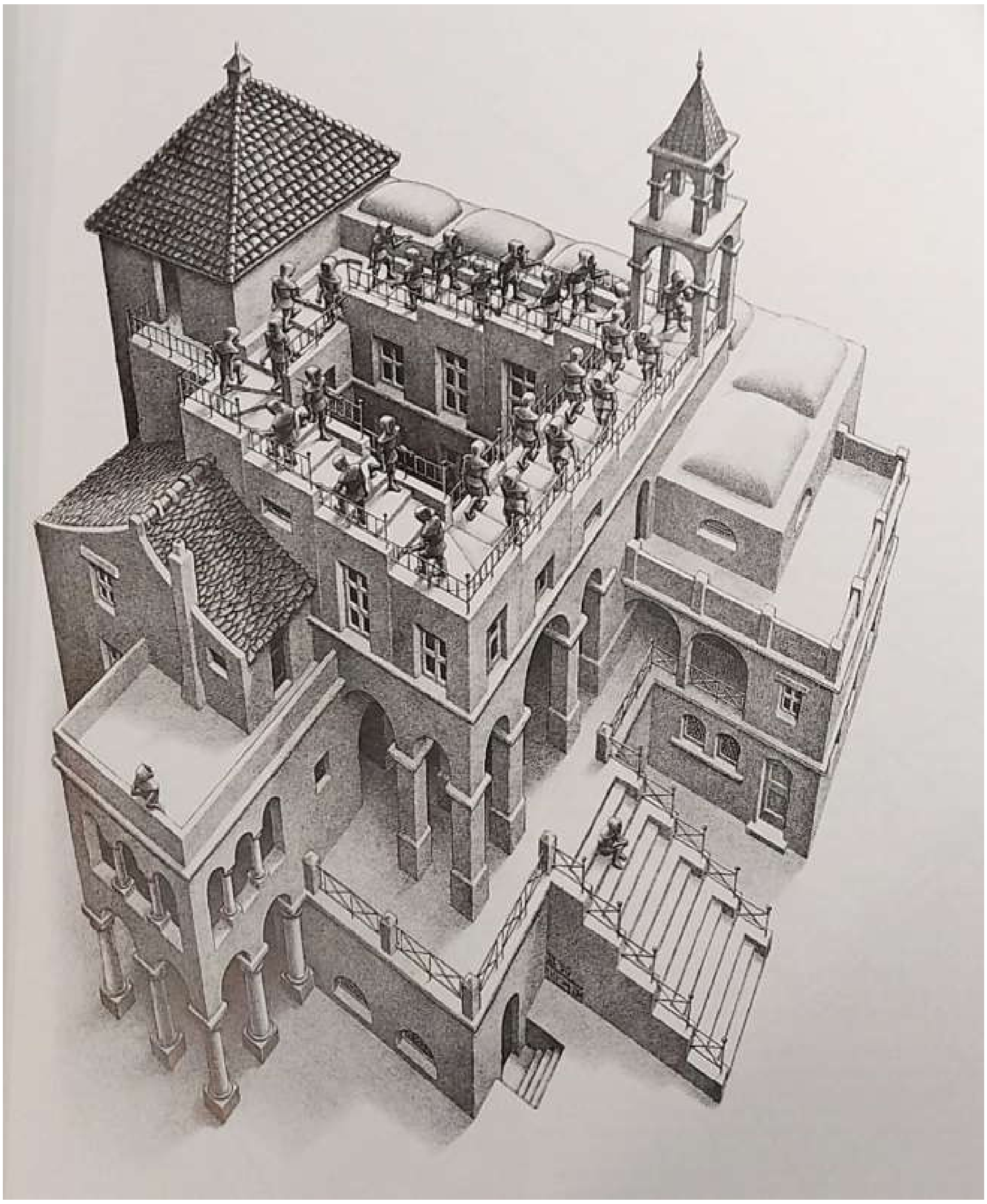

Escales amunt i escales avall. M.C. Escher. Litografia. 1960

56 - LA FÍ

Arriba la fí
d’un viatge cap enlloc.
Il·lusió vana.
No intenteu definir.
Ningú us ho demana.

5 de desembre de 2021